

armastaja ja oli jo kolm kooli oma walda asutand ning iga koolmeistrile hea plataka maad ilma rendita pruutida annud. Ta kuuekümnne wies sündimise pääw oli t'ale üena isäralik ja et walla peremehed t'ale niisuguse ilusa kingi wiisid, see rõõmistas teda kõige enam, seepärast lubas ta siis selle pääwa mälestuseks wallale ühe suurema kooli asutada ja selle tarwis wallale kuuepäärwa maad päriseks kinkida. Walla peremehed tänasid ja olid niisuguse suure ja hea kingi üle rõõmsad.

Kasta pärast oli uus koolimaja walmis ja õnnis koolmeister N. Sõnajalg waliti koolmeistrile. — Iga üks, kes teda tundis, teab et ta wa õnnis mitte üksipäinis kolm keelt ei rääkind ja seepärast kolme mehe hinna maksis, waid et ta ka ühes mehine põllumees ning tubli aednik oli. Seepärast ei asutand ta siis omale mitte üksipäinis ilusa wiljapuu aea, waid jättitas omale ka ühes puu kooli aeda, ja see oli walla rahwale väga kasulik, sest naad hakkasid sest ajast ka enam oma maripuu aedade eest hoolt landma ja mõned asutasid ka

hoopis uued aead ja said omal ajal neist palju kasu.

Õnnis koolmeister Sõnajalg oli omal ajal ka kaunis kulbiga tarkust söönud, nõnna et ta siis ka mitte üksipäinis oma armsas emal keeles lapsi ei wõind õpetada, waid ka teistes keeltes õpetada wõis. Seepärast olid siis mõned jõnkamad peremehed, kõrtsi papad ja mõisa mehed teda palunud juwel ka kooli pidada, sest neile olla liin väga kaugel ja kosti raha kallid. —

Õnnis Sõnajalg arwas ka, et tüki katkestumend poisji on jo teada, juba nendega maksab hakkata, ning alustas tööd. —

„Ühel sügisel ajal, hommiku enne kooli“ — nõnna jutustas mulle üks seal koolis käind mees — „ühtes meie koolmeister kurwa nänga kolipõiste peale waadates, et ta ilusas marjapuu aead mitu noort õunpuud minewal ööl õuntest puhtaks tehtud.“ — „Ei need warastud õunad,“ — „ühtes koolmeister silma weega“ — „et kül ühe puu õuntest mul kõige enam kahju on, sest et esimest aastat wilja kandis ja ma just selle puu õuntest